

Problematika Karibské krize se stala předmětem velkého počtu studií, jež se zabývají tímto tématem, či je kladou do širšího kontextu mezinárodních vztahů. Přestože se názory a hodnocení jejich autorů v mnoha ohledech liší, většina z nich považuje tuto událost za jeden z nejdůležitějších momentů druhé poloviny 20. století. Nebezpečí, které vyvolala, poukázalo na to, že hrozba jaderného střetu byla v bipolárním uspořádání nejen „společným nepřítelem“, ale i možnou „vyjednávací strategií“. Politické elity a odborná veřejnost tudíž dostaly šanci k diskusím, jak obdobnou situaci řešit a jak jí zabránit. Pro studium nejnovějších dějin se tak kubánská raketová krize stala tématem zásadního významu.

Francouzský politolog Raymond Aron charakterizoval bipolární uspořádání v Evropě jako stabilní; z tohoto důvodu bylo podle něj možné, aby se vynořily rozdíly v atlantickém společenství. Americký historik Jack M. Schick však upozornil na odlišné chápání strategických priorit evropských mocností a supervelmocí, jež musely svou neústupnost zaštitit jadernou silou. Pokud se tedy zdálo, že nestabilita vytvořila součást stabilního systému, a že studená válka obrátila slavnou Clausewitzovu tezi o válce jako o pokračování politiky jinými prostředky „naruby“, berlínská a (zejména) kubánská krize připomněly její původní smysl.

Jako téma diplomové práce jsem proto zvolil analýzu zahraniční politiky Spojených států vůči Sovětskému svazu a Kubě v období, jež předcházelo Karibské krizi. K výběru tématu mne přivedl zájem o soudobé dějiny, dějiny mezinárodních vztahů a o americkou moderní historii. Jestliže se po roce 1945 lidstvo přímé zkušenosti s atomovou zbraní vyvarovalo, domníval jsem se, že je přínosné zaměřit se na to, jak hrozba nukleárního konfliktu ovlivňovala zahraniční politiku, proč se Kuba přiklonila k východnímu bloku a alespoň zčásti vysvětlit, proč se svět ocitl v situaci, jež neměla daleko k jeho zničení.